

men lige saa lidt som jeg skal fordybe mig i denne Sags Realitet, lige saa klart er det mig, at der her er gjort et Skridt henimod en Ordning, med Hensyn til hvilken det havde været ønskeligt, om man havde refereret sig fuld Handlingsfrihed ved Behandlingen af en særlig Lov. Dog, disse Spørgsmaal ligge mig fjernere, og naar jeg har taget Ordet først i Dag, er det, fordi Ingen af de ærede Medlemmer, som ere fortrolige med dem, havde begjæret det før mig. Jeg vilde meget have ønsket, at det havde været Tilfældet; men det er nu en Gang ikke sket. — Jeg skal nu gaa over til den Del af Forslaget, der kan betegnes som den mere tekniske, for saa vidt som den angaar Marineen. Hertil har jeg ikke blot en Ret som alle de ærede Medlemmer, men jeg har, hvad mere er, den Pligt at fremhæve, hvad der savnes i Forsvarssagen, og denne Pligt paahviler Enhver, der kan betragte sig som Repræsentant for Forsvarsvæsenet, saa længe dets Udvikling udelukkende er knyttet til Finants Lovene. Inden jeg gaar over til at fremhæve Skyggesiderne, skal jeg dog nævne nogle af Lyssiderne. Der er paa Krigs- og Marinebudgetterne i Aar bevilget en Del Summer, som det har været meget ønskeligt at faae bevilgede, fordi de ere bestemte til paatrængende nødvendige Foranstaltninger. Der er som i tidligere Aar paa Marineministeriets Budget bevilget store Summer til Jyrvæsenet, der, takket være Rigsdagens Kundhaandethed overfor det, har naaet en Udvikling, der staar i Høide med de Fordringer, man kan stille til det. Af andre Lysspunkter er der ogsaa det, at man har givet Bevilling til at reparere en af Beddingerne, saaledes at Værftet ikke bliver forhindret i at udføre nye Skibbygningsarbejder. Men Skyggesiderne ere paa den anden Side ikke faa. Den største Skyggeside paa Krigsministeriets Budget er efter min Opfattelse, at der ikke er bevilget noget som helst nyt Artilleri til Hæren. Der var begjæret Artilleri til et særligt Formaal, til Forterne, og til det mere almindelige Formaal, Bestyknungen af faste Positioner. Spørken det One eller det Andet er bevilget. Grunden til Negtelsen er ganske eiendommelig, nemlig den, at den ærede Krigsminister i sin Bestræbelse efter at efterkomme Tidens Fordringer ved at erhverve Kanoner, hvorom man ikke skulde kunne sige, at de vare forældede, har begaaet — jeg siger det ligesom — en taktisk Feil, og denne taktiske Feil har været den nærmeste Aarsag til, at de 11 Tommers Kanoner ere blevne negtede. Hvad Marineen angaar, er Skyggesiden for mig — des værre ved jeg, at der ikke er Enstemmighed i saa Henseende her i Thinget — den, at Bevillingen til et stort Skib det ene Aar efter det andet bliver negtet. Til denne Bevilling er Marinens Udvikling saa nøie knyttet, at jeg beklager, at man atter i Aar skyder den til Side. Vi have siden 1870 faaet en saa ringe Tilvægt af kraftige Pantser-

skibe, at de, vi have, efterhaanden mere og mere tabe den Gvne til en kraftig Optræden, som de burde besidde, idet de ikke have nye større Skibe at støtte sig til. Dette antyder jeg kun, da jeg i Fjor berørte Spørgsmaalet nærmere. Naar man nu spørger: Hvad er det da, der gjør, at vi det ene Aar efter det andet skyde denne Bevilling til Side, saa bliver der stundom sagt, at der i Almindelighed er en vis Frygt for, at den vil føre os ind paa for store Udgifter; der siges blandt Andet, at Marineen klager saa tit over, at der ikke offres nok for dens Udvikling, men at man, naar der ses efter paa de forskellige Budgetter, paa de store Summer, der ere anvendte paa Nybygningskontoen, dels ordinære og dels extraordinære, viser det sig, at der ikke med Grund kan klages. Jeg maa dertil svare, at saafremt det hele Spørgsmaal kunde maales med en finantsiel Aale, saa var det fuldstændig rigtigt; men det maa erindres, at i de sidste 15 til 20 Aar har hele Krigsmateriellet, navnlig i maritim Henseende, gennemgaaet saa kolossale Forandringer, at det er aldeles umuligt at maale dette Forhold med en finantsiel Maalestok. Gaa blot saa langt tilbage som til 1864, kast Blikket paa det Materiel, som virkede den Gang, da man blokerede hele Østersjøens Kyster lige fra den russiske Grændse til Syllands Kyst, da vi blokerede Elben og ikke skydede at modtage Preussens Allierede i Nordhøjen. Alle disse Skibe, der den Gang samlede havde en Kraft, som man neppe troede Danmark i Stand til at udvikle paa Søen, er paa Grund af Tidens Udvikling smuldbrede hen mellem Hænderne paa os. Det kraftigste Skib, vi havde i Østersjøen, „Skjold“, er solgt til Ophugning, det andet, som skulde spille Hovedrollen og blev særvidt midt under Krigen, nemlig „Dannebrog“, havde vi her en Bevilling til at aftage Pantseret paa, for at gjøre det til et Logissskib. Saaledes kan det Led for Led paavises, at af samtlige de Skibe, som vi havde i 1864, og som den Gang repræsenterede en stor Styrke, er der saa at sige Intet tilbage. Vi have vel faaet nogle Pantser-skibe i Stedet, men de ere kun faa. Jeg har nu omtalt den ene af de almindelige Betragtninger, der fremføres imod Marinens Udvikling; men det er ikke den, der oftest høres. Den, der hyppigst kommer frem, gaar ud paa, at saa længe vi ikke have nogen Flaadeplan, kan der ikke bevilges store Summer til store Skibe. Det er dog høist forunderligt med denne Fordring om Hensynet til en eventuel Flaadeplan, som er fremkommen i de senere Aar, fordi Regeringen, givende efter for Opfordringer fra forskellige Sider, har arbejdet hen imod en Flaadeplan. Skulde Meningen være, at der ikke kan bevilges store Skibe, saalænge man ingen Flaadeplan har, saa maatte man betegne alle de Skibe, Danmark for Tiden eier, som fædeløse Børn, som et Slags Hittebørn; thi de ere alle byggede uden fjerneste